

ΑΛΚΥΟΝΗ ΠΑΠΑΔΑΚΗ

ΣΤΗΝ ΑΚΡΗ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

Εκεί στην άκρη του βράχου... στην κόψη του γκρεμού... οι πέτρες γυαλίζουνε τις νύχτες σαν κοφτερά μαχαίρια. Κάτω μια θάλασσα άγρια, να χτυπιέται σαν λυσσασμένη. Κι ένας θολός, ανήλιαγος ουρανός με κάτι σύννεφα βαριά, που δεν ξέρεις ποια στιγμή θ' αρχίσουν να ξεσπάνε την οργή τους.

Κανένα σημάδι φωτεινό στο βάθος του ορίζοντα. Καμία φωνή παρηγοριάς ν' ακούγεται από μακριά και να φωνάζει «Έρχομαι». Κι εκείνα τα μονοπάτια που ακολούθησες για να φτάσεις ως εδώ τα 'κρυψαν τα σουβλερά αγκάθια και τα ξερόκλαδα...

Εκεί στην άκρη του βράχου... στην άκρη τ' ουρανού... Πώς μαζευτήκανε τόσοι πολλοί αλήθεια εδώ; Από ποιο πέρασμα τους οδήγησε η μοίρα τους; Ποιο μαυροπούλι τούς ξεγέλασε και πέρασαν το κρώξιμό του για κελάηδισμα;

Τόσοι πολλοί... να περπατούν, να πέφτουν, να σέρνονται σαν φίδια, να πληγιάζονται, να προσπαθούν απεγνωσμένα από κάπου να πιαστούν. Γυμνές ψυχές, μάτια γεμάτα φόβο και οδύνη...

Και κάνει, Θεέ μου, τόση παγωνιά! Ο μόνος τρόπος για να ζεσταθείς είναι ν' ανάβεις τότε τότε μια μικρή φωτιά, καίγοντας τα κουρέλια από τα όνειρά σου...

Εκεί στην άκρη του βράχου... στην κόψη του γκρεμού... Οι πιο πολλοί έφτασαν ως εδώ δίχως καλά καλά να το καταλάβουν. Τους ξέβρασε ένα άγριο κύμα της μοίρας τους.

Είναι και κάποιοι, λιγοστοί είν' αυτοί, που ξεκίνησαν μόνοι τους, παρασυρμένοι από μια χίμαιρα. Φορτώθηκαν ένα σακίδιο με προσδοκίες και ξεκίνησαν για μέρη αχαρτογράφητα. Έτσι... για να συναντήσουν την ψυχή τους, πέρα από τα όριά της. Έτσι... για να προκαλέσουν το πεπρωμένο τους. Έτσι... για να θαυμάσουν το τοπίο. Όταν κατάλαβαν πως η πρόκληση στο πεπρωμένο πληρώνεται ακριβιά, ήταν πολύ αργά. Είχε πυκνώσει το σκοτάδι... Είχε αρχίσει η βροχή...

Όμως, πάντα, απ' όλους αυτούς που περιφέρονται στην άκρη του γκρεμού, μερικοί τα καταφέρνουν να γλιτώσουν. Είν' αυτοί που σκάλισαν με τα νύχια τους στις σχισμές του βράχου και βρήκαν το λουλούδι που είχε κρυμμένο η ζωή. Κι ύστερα, γυμνοί, ξυπόλυτοι, ματωμένοι, ανακάλυψαν ένα μονοπάτι κι έτρεξαν να της το προσφέρουν.

Τον έλεγαν Στρατή κι ήταν ένα δεκαπεντάχρονο παιδί. Βρέθηκε στην άκρη του βράχου, όχι για να εξερευνήσει άγνωστα μέρη, ούτε για ν' απολαύσει το τοπίο. Μια θύελλα

τον πέταξε ως εκεί και γέμισε την ψυχή του φόβο, οργή και φρίκη. Ήταν από τους καλύτερους μαθητές στο σχολείο του, μ' ένα ιδιαίτερο ταλέντο στη γραφή. Του άρεσε πάντα να γράφει ό,τι αισθανόταν στο ημερολόγιό του. Στην πρώτη σελίδα έκανε τις συστάσεις για τον εαυτό του.

«Με λένε Στρατή Μαράντη του Παύλου (μεγάλη προσωπικότης!) και της αγίας Σμαράγδας. Ήθελα να ήξερα, αλήθεια, τι χρειάζονται αυτά τα “του” και τα “της”. Ο καθένας είναι αυτό που είναι, από μόνος του. Ένας και μοναδικός. Μόνος του ανοίγει τα μάτια του στη ζωή και μόνος του την αποχαιρετά. Αυτό οι άνθρωποι δυσκολεύονται να το αποδεχτούν και ψάχνουν για στηρίγματα.

»Γεννήθηκα στο Πέραμα και πηγαίνω στην πρώτη λυκείου. Μου αρέσει πολύ το σχολείο μου και ονειρεύομαι να σπουδάσω φιλολογία. Ελπίζω να τα καταφέρω. Μου αρέσει πολύ επίσης να διαβάζω βιβλία, αλλά δεν έχω χρήματα να τα αγοράζω. Όσο μπορώ, δανείζομαι από συμμαθητές μου που είναι ευκατάστατοι. Ονειρεύομαι ακόμα, όταν τελειώσω τις σπουδές μου, να κάνω πολλά ταξίδια, να γνωρίσω τόπους και ανθρώπους και, όταν γυρίσω στην Ιθάκη, να φτιάξω μια όμορφη και χαρούμενη οικογένεια. Με κουράζει πολύ και με πονάει η ατμόσφαιρα της δικής μου οικογένειας. Στο σπίτι μας υπάρχει μια καταχνιά. Υπάρχει δάκρυ και πόνος. Δεν ξέρω γιατί ο Θεός με βάζει να ψάχνω για ισορροπίες σε τόσο δύσκολα προβλήματα. Πάντως, αν ισχύει το ρητό “αμαρτίες γονέων...”, εγώ έχω πάρει στην πλάτη μου όλες τις αμαρτίες του... “Παυλάρα”, όπως τον φωνάζουν στην πιάτσα.

»Ελπίζω πως θα μπορέσω κάποτε να φύγω από κει μέσα και να χαρώ κι εγώ τη ζωή μου. Ποτέ δεν έζησα σαν παιδί. Ποτέ δεν με περίμενε καμία χαρά. Πάντα όταν πλησιάζω να μπω στο σπίτι μου, νομίζω ότι κάποιος με βάζει τιμωρία. Πέφτω στο κρεβάτι μου και νιώθω να με απειλεί ένας φόβος. Όταν ακούω τα βήματα του Παυλάρα στη σκάλα, νομίζω πως έρχεται ένας δράκος με σουβλερά δόντια, έτοιμος να με καταπιεί.

»Η μόνη μου διασκέδαση είναι τα διαλείμματα στο σχολείο και κάποια απογεύματα στην πλατεία με τους φίλους μου. Ζηλεύω όμως –με την καλή έννοια– που οι περισσότεροι απ’ αυτούς θ’ ανοίξουν την πόρτα του σπιτιού τους και θα τους υποδεχτεί η γαλήνη και η χαρά. Δεν λέω, κι άλλα παιδιά έχουν προβλήματα. Φτώχεια, άρρωστους ή χωρισμένους γονείς κ.λπ., κ.λπ. Αλλά αυτό δεν με παρηγορεί και τόσο. Καθένας στον δικό του δρόμο διαβαίνει. Όσο για τους χωρισμένους γονείς, πολλές φορές έχω σκεφτεί τι είναι χειρότερο. Η λύπη της απουσίας ή... το μαστίγωμα της παρουσίας. Αν ήταν στο χέρι μου να διαλέξω, φυσικά θα διάλεγα την απουσία.

»Η κυρα-Σμαράγδα επέλεξε να γίνει αγία... Καμιά φορά της λέω, έτσι στ’ αστεία, για να σκάσει λίγο το χεϊλάκι της: “Κάποτε, μάνα, θα γραφτείς στα συναξάρια της εκκλησίας: Σμαράγδα Μαράντη, μαρτυρήσασα επί εξουσίας Παυλάρα”.

»Με κοιτάζει μ’ εκείνο το βλέμμα της που κρύβει όλη την πίκρα του κόσμου. Τόση πίκρα, Χριστέ μου! Πώς

χωρά μέσα σε δυο βασιλεμένα γκριζοπράσινα μάτια... Με κοιτάζει, κι ένα αχνό χαμόγελο περνά σαν βιαστικό αεράκι από τα παγωμένα χείλη της.

»Λένε επίσης πως “όποιον αγαπά ο Θεός παιδεύει”. Αυτό το πλασάρουν μάλλον οι παιδεμένοι, για να ‘χουν έναν λόγο ύπαρξης. Γλείφουν την καραμέλα, για να γλυκάνουν την πίκρα τους. Τέλος πάντων.

»“Στη ζωή πρέπει να είσαι πάντοτε ένας άξιος μαχητής. Να μην ξεχνάς ποτέ τον στόχο σου”, λέει συχνά ένας καθηγητής μου, που πολύ τον συμπαθώ. Έχει χάσει τη μονάκριβη κόρη του. Κι όμως, έρχεται κάθε μέρα με τόση αγάπη κοντά μας, πάντα με το γέλιο και τ’ αστεία του.

»Ναι. Αυτός είναι πραγματικά ένας άξιος μαχητής!

»Μια φορά, σ’ ένα διάλειμμα, δεν κρατήθηκα και του το είπα. Μ’ αγκάλιασε και μου χάιδεψε το κεφάλι.

»“Άκου, Στρατή, παιδί μου. Με τ’ άρμενα που έχεις θ’ αρμενίζεις. Κι αν είσαι καλός καπετάνιος, θα φτάσεις κάποτε στο λιμάνι που ονειρεύεσαι. Μην αφήνεις την ψυχή σου να ρεμβάζει ασκόπως. Να ονειρεύεσαι, όχι να ονειροπολείς!” μου απάντησε.

»Θα τα θυμάμαι αυτά τα λόγια του κυρίου Μάκη. Ε, κι αν ονειροπολώ και πότε πότε δεν χάλασε κι ο κόσμος. Νέος είμαι...»

Ο Παυλάρας

Ο Αμβρόσιος ήταν ένας κοντούλης, γελαστούλης μανάβης, γνωστός σ' όλη την περιοχή για την εντιμότητα και την καλή του την καρδιά.

«Καλά!» έλεγε μια πολύξερη Πολίτισσα, πελάτισσά του. «Αυτού του ανθρώπου μοσχομυρίζει η ψυχούλα του φρέσκο ροδάκινο».

Αυτό ακριβώς ήταν ο Αμβρόσιος. Μάλιστα, η πονηρή πελάτισσα, που κατά βάθος τον έκανε κέφι τον Αμβρόσιο, του φώναζε πάντα αστεειυόμενη όταν έμπαινε στο μαγαζί του: «Πάτερ Αμβρόσιε, τα σέβη μου!» Ε, δεν ήθελε και πολύ, του κόλλησε του Αμβρόσιου ο τίτλος.

Ο πάτερ Αμβρόσιος! «Τις ευλογίες σας, πάτερ», του φώναζαν και οι πελάτες. Πολύ το διασκέδαζε ο Αμβρόσιος. Και φυσικά όλοι οι παρευρισκόμενοι. Ο μόνος που στράβωνε, ολίγον, ήταν ο παπάς της ενορίας. Ο πάτερ Χρυσόστομος, που ένιωθε ότι του 'κλεβε κάτι από την αίγλη του. Και πιο πολύ γιατί διαπίστωνε ότι ο «πάτερ Αμβρόσιος» ήταν πολύ πιο αγαπητός από τον ίδιο.

«Αυτό που γίνεται εδώ είναι χλευασμός της εκκλησίας», μурμουρίζε κι έχωνε εκείνο το βλέμμα του, το

γεμάτο ζήλια, βαθιά στην πλούσια γενειάδα του. Αυτό βρήκε για να ενοχληθεί ο πάτερ Χρυσόστομος. Όλα τα άλλα έβαιναν καλώς!

Ο Αμβρόσιος πάντα στις οικογένειες που ήξερε ότι είχαν πρόβλημα έβρισκε τρόπο, αθόρυβα, να συμπαρασταθεί. Με φρούτα, με λαχανικά, με ό,τι άλλο διέθετε το μαγαζάκι του. Τέτοιες χειρονομίες δεν ήταν στον χαρακτήρα του πάτερ Χρυσόστομου. Και το γνώριζαν όλοι, ασφαλώς.

Ακόμα κι ο τρελός της γειτονιάς, «το λολό» όπως τον αποκαλούσαν, μια μέρα, βγαίνοντας από το μαγαζί του Αμβρόσιου, κράδαινε τη σακούλα με τα δώρα, χοροπηδούσε σαν κατσίκι και φώναζε: «Ζήτω το πάτερ Αμβρόσιο! Ζήτω!»

Μόνο που αυτή τη γενναιοδωρία του Αμβρόσιου δεν του την έδωσε ποτέ πίσω η ζωή. Συνηθισμένο το φαινόμενο... Μια μοίρα σκληρή, τυλιγμένη με τα κουρέλια της κακίας της, καθότανε στο κεφαλόσκαλο της ζωής του και σημείωνε μ' ένα χαμόγελο, που πάνω του χτυπούσαν τις ουρές τους δύο μικροί σκορπιοί. Τι κι αν μοσχομύριζε φρέσκο ροδάκινο η ψυχούλα του Αμβρόσιου; Μόνο την μπόχα από τα κουρέλια της ήξερε η κακή του μοίρα. Κι έγραφε... έγραφε λαίμαργα. Έσβηνε, ξανάγραφε, υπογράμμιζε και απολάμβανε.

Γύρω στα τριάντα του, ο Αμβρόσιος γνώρισε κι ερωτεύτηκε μ' έναν έρωτα τρελό την Αντωνία.

Η Τόνια, όπως τη φώναζαν, ήταν ένα όμορφο, ζουμερό και τσαχπίνικο κοριτσόπουλο, που πολλοί αναστέναζαν

στο πέρασμά της κι ονειρεύονταν να τη σφίξουν στην αγκαλιά τους. Το γεγονός ότι το κατάφερε ο Αμβρόσιος τον έκανε να πετά στα ουράνια σαν τον σταυραετό. Πίστεψε πως ήταν ο μέγας νικητής! Ο στρατηλάτης! Ότι είχε κυριεύσει ολόκληρη τη γη. Προσευχότανε κι ευχαριστούσε τον Θεό που τον αξίωσε να γευτεί αυτή την ευτυχία.

Ο Θεός μπορεί να μην ασχολήθηκε ποτέ με κανέναν Αμβρόσιο, αλλά η μοίρα του, που τον κρυφοκοίταζε να κομπάζει και να καμαρώνει, έτριβε τα σκελετωμένα χέρια της με ηδονή, χαμογελούσε μ' εκείνο το χαμόγελο που το έσερναν οι μικροί σκορπιοί και σημείωνε...

Η Τόνια, από την πλευρά της, φόρεσε σαν φουλάρι αυτό τον έρωτα που της πρόσφερε ο Αμβρόσιος, κουνήθηκε στον καθρέφτη της, χαριεντίστηκε και βρήκε ότι της πήγαινε μια χαρά για την περίπτωση.

Ήταν ένα φτωχό κορίτσι από μια πολυμελή οικογένεια, στερημένη ακόμα και τ' απαραίτητα. Ο Αμβρόσιος ήταν μια καλή ευκαιρία για να κερδίσει πρώτο ρόλο στη ζωή.

Μπορεί να είναι ασχημούλης, σκεφτότανε, αλλά έχει τον τρόπο του και είναι καλό ανθρωπάκι. Μπορεί να μου εξασφαλίσει μια άνετη ζωή. Κι έτσι όπως είναι παλαβός για μένα, το παιχνίδι θα παίζεται με τους δικούς μου όρους. Εγώ γουστάρω να τρώω, να γλεντάω, να στολίζομαι, να με βλέπουν οι κακόσκοτοι και να λιώνουν από τη ζήλια τους. Αυτά όλα τα 'χω σίγουρα και με το παραπάνω στο λημέρι του πάτερ. Όλοι αυτοί που ως τώρα

με φλερτάριζαν κι έκανα σχέση μαζί τους μπορεί να ήταν όμορφοι, αλλά δεν μπορούσαν να μου υποσχεθούν τίποτα. Φτωχομπινέδες του κερατά... Όσοχι! Η φτώχεια είναι το χειρότερο κακό. Θα την ξορκίσω εγώ αυτή την κατάρρα. Θα τη φτύσω. Θα την ποδοπατήσω. Κι όσο για τον μεγάλο έρωτα, τον έχω χεσμένο. Το ανάστημά μου θέλω να σηκώσω. Να το δείξω, να το περιφέρω, να το ευχαριστηθώ.

(Τώρα, όσον αφορά τον μεγάλο έρωτα... Όποιος ομολογεί πως τον έχει χεσμένο είναι πολύ μακριά νυχτωμένος. Ποτέ δεν ξέρεις πού, πότε και πώς θα τον συναντήσεις. Μπορεί ποτέ! Αλλά αν κάπου σου 'χει στήσει καρτέρι, άντε ν' αναμετρηθείς. Και καλά αν σε βρει σ' ένα καλντερίμι μοναχό, να θαυμάζεις το ηλιοβασίλεμα. Αν σε πετύχει σε ασφαλτόδρομο και δεν πιάσουν τα φρένα σου; Γράψε αλίμονο τότε. Η караμπόλα είναι αναπόφευκτη...)

Α, ρε Αμβρόσιε... συνέχιζε τις σκέψεις της και θαύμαζε στον καθρέφτη τον εαυτό της. Να 'ξερεις σε τι φιδώνα πας να βάλεις το κεφαλάκι σου... Και νομίζει τώρα αυτή η μισοριξιά πως με κάνει να σπαρταράω στην αγκάλη της και να βογκάω. Αλλά έτσι θέλει το αρσενικό. Κάτι ξέρουμε κι εμείς! Να τον κάνεις να νομίζει ότι είναι ο ένας. Ο πρώτος! Ο μοναδικός! Πως παρελαύνει με το στράτευμά του πάνω σε μια γη που λεηλάτησε κι έκαψε... Τότε φουσκώνει το αντρίλίκι μέσα του και παραδίνεται. Αυτό θέλω κι εγώ. Τα υπόλοιπα είναι γαρνιτούρες και παραμύθια της Χαλιμάς.

Όμως, για να πούμε και του στραβού το δίκιο, τρέφω

και μια συμπάθεια στο πρόσωπο του πάτερ Αμβρόσιου. Είναι καλούλης, μωρέ... Γλυκούλης! Σαν μωράκι χαμογελάει... Κιούχου, κιούχου, μωρέ... Κιούχου, κιούχου, το γερομωράκι μου...

Από την άλλη, ο ευτυχής κιούχου κιούχουτος απολάμβανε το παραδείσιο τοπίο όπου 'χε αράξει και προσπαθούσε με όλες τις δυνάμεις του να χτίσει την καλύτερη φωλιά για να στεγάσει τον έρωτά του.

«Λίγοι άνθρωποι πέτυχαν σ' αυτή τη ζωή να νιώσουν τόσο μεγάλη ευτυχία!»

«Πίσω είναι τα καλά, κιούχου κιούχου!» μουρμούριζε ηδονικά η μοίρα του και σκούπιζε τα σάλια από τα ζαρωμένα χείλη της.

«Θα παντρευτώ την αγγελούδα μου και θα κάνω τα πάντα να τη βλέπω να χαίρεται, να χορεύει, να τραγουδάει, να γεμίζει τη φωλίτσα μας χαρά. Τι άλλο μπορούσα να ονειρευτώ καλύτερο; Προσκυνώ τη χάρη του Θεού που μου χάρισε τούτο το ανεκτίμητο δώρο! Και υπόσχομαι, ως το τέλος του βίου μου, να παραμείνω δούλος Του πιστός».

Ο Αμβρόσιος νυμφεύθηκε την Τόνια και αγόρασε με τις οικονομίες του ένα ωραίο διαμέρισμα να στεγάσει εκεί, με δόξα και τιμή, τα όνειρά του.

Τα πρώτα χρόνια κύλησαν καλά. Ο Αμβρόσιος, εγκατεστημένος στο ροζ συννεφάκι του, έσφιγγε το πολύτιμο

δώρο του Θεού και δεν άφηνε τίποτα να το πλησιάσει και να το μολύνει.

Και η Τόνια, όμως, μια χαρά τα περνούσε. Μπορεί να μην κατοικούσε σε ροζ συννεφάκι, αλλά βημάτιζε σταθερά και σίγουρα επί της γης. Στο μαγαζί δεν την άφηνε να πηγαίνει. «Εσύ είσαι αφέντρα και κυρά στο σπίτι σου. Είσαι βασίλισσα στο ανάκτορό σου. Για όλα τ' άλλα είμαι εγώ. Εγώ θα τα επωμίζομαι όλα. Εσύ μόνο χαρά θα γεύεσαι».

Ακόμα και στο «ανάκτορο» δεν ήθελε να την αφήνει να κάνει τις βαριές δουλειές και να κουράζεται.

«Όχι. Όχι, αστέρι μου. Θα 'ρχεται η κυρα-Μαρίτσα να σου κάνει γενική. Εσύ μόνο με ό,τι σου αρέσει θ' ασχολείσαι. Τη μαγειρική σου, τη ζαχαροπλαστική σου, τα άνθη σου. Εγώ θέλω να έρχομαι στο σπίτι μου, να με περιμένει η γυναικούλα μου ξεκούραστη, στολισμένη κι αρωματισμένη για να με οδηγήσει, όπως μόνο εκείνη ξέρει, στον έβδομο ουρανό...»

(Έχει κάτι κατηφόρες αυτός ο έβδομος ουρανός, κάτι γλίστρες, κάτι μαύρες τρύπες... Αλλά ποιος τα σκέφτεται όλα τούτα όταν περιπατεί εκεί, με το κεφάλι χωμένο ως τον λαιμό στη χίμαιρά του...)

Τον πρώτο χρόνο του γάμου τους απέκτησαν ένα αγοράκι. Εκεί πια, η ευδαιμονία του ζεύγους ξεπέρασε τα όριά της.

«Ο γιος μου!» καμάρωνε ο Αμβρόσιος και γέμιζαν τα μάτια του δάκρυα χαράς. Δάκρυα που σκορπούσαν σαν διαμαντόπετρες και στόλιζαν τα ρυτιδωμένα από την κούραση μάγουλά του.

Ήταν πέντε χρονών ο Φάνης όταν γεννήθηκε και η Αννούλα. Άλλες χαρές και πανηγύρια και γι' αυτή.

«Η κόρη μου! Η πριγκίπισσά μου! Το φωτεινότερο αστέρι στον ουρανό της ευτυχίας μου! Κοίτα την! Κοίτα την, Τόνια μου. Ναζιάρα και όμορφη σαν εσένα είναι. Αλήθεια, καλή μου, πες μου! Είσαι ευτυχισμένη;»

«Γιατί να μην είμαι;» απαντούσε άχρωμα αυτή και σήκωνε ελαφρά τον ώμο της, προσπαθώντας με τρόπο να ξεφύγει από την αγκαλιά του.

«Πες μου, σου λείπει κάτι; Είναι κάτι που θέλεις και δεν το έχω κάνει για σένα;»

«Οχ, καημένε Αμβρόσιε. Γίνεσαι ώρες ώρες κουραστικός. Είπα εγώ ότι θέλω κάτι άλλο; Πόσες φορές θα σου το πω ότι αισθάνομαι μια χαρά που έχω την υγεία μου, τα παιδιά μου, το σπίτι μου, εσένα... Απλώς εγώ δεν είμαι τόσο εκδηλωτική, και το ξέρεις. Συνέχεια τώρα αυτό το μπίρι μπίρι το δικό σου περί ευτυχίας καταντά ανιαρό. Προσγειώσου, καημένε Αμβρόσιε. Αμάν πια! Και να σου πω και κάτι ακόμα; Αν έχεις στον νου σου ν' αραδιάσεις κι άλλα παιδιά, ξέχνα το. Δεν θέλω να φάω όλα μου τα νιάτα στα κωλόπανα και στα μπιμπερό».

«Όχι, κουκλάρα μου! Όχι, λατρεία μου! Ό,τι θες εσύ».

«Έχει κι άλλες χαρές η ζωή. Είμαστε νέοι ακόμη. Θέλω να γλεντήσουμε. Να πάμε ταξίδια. Νισάφι πια με την παιδοκομία».

«Ό,τι διατάζουνε τα τριανταφυλλένια σου χειλάκια, αρχόντισσά μου! Εγώ χαλί γίνομαι πάντα να με πατήσεις».

(Ως χαλί χρησίμευες πάντα, δύστυχε πάτερ Αμβρόσιε!

Ένα χνουδωτό, πολύχρωμο χαλί, όπου άφηναν τ' ανεξίτηλα σημάδια τους οι πατημασιές της Τόνιας. Και δεν αφορούσε μόνο τον Αμβρόσιο αυτός ο άγραφος νόμος της ζωής. Όταν γίνεσαι χαλί κι αφήνεις τον άλλο, όποιος και να 'ναι αυτός, να περπατά και να χοροπηδά επάνω, όσο κι αν βολεύεται στην αρχή, όσο κι αν τη βρίσκει, κάποια στιγμή θα βαρεθεί. Θα πλήξει και θα το πετάξει στα σκουπίδια. Μμμ! θα πει. Ένα φτηνό, ξεθωριασμένο χαλί ήταν. Σιγά τη ζεστασιά και τη θαλπωρή που μου πρόσφερε... Το βρήκα στα πόδια μου και το πάτησα. Μήπως έπρεπε να σκουπίσω και τις λάσπες από τα παπούτσια μου πριν το πατήσω; Μεγάλη η χάρη του που το κράτησα και τόσο καιρό στον χώρο μου...)

Ήταν εφτά χρονών ο Φάνης και δύο η Αννούλα όταν έκανε την εμφάνισή του στο σπίτι της διπλανής –Σοφία τη λέγανε κι είχε μεγάλες φιλίες με την Τόνια– ο Ηρακλής.

Ο Ηρακλής ήταν εξάδελφος της κυρίας Σοφίας, ψαράς στο επάγγελμα, και ζούσε μόνιμα στην Ερέτρια. Ένα ψηλό, πανέμορφο, ηλιοκαμένο παλικάρι, που ήρθε να μείνει λίγες μέρες στην εξαδέλφη του για να τακτοποιήσει τα χαρτιά του σχετικά μ' ένα ιχθυοτροφείο που είχε κατά νου να δημιουργήσει.

Η κυρία Σοφία με την Τόνια κάνανε πολλή παρέα. Αργόσχολες κι οι δύο, πίνανε με τις ώρες τα καφεδάκια τους, πηγαίνανε τα παιδιά τους στο παρκάκι για να

παίζουν, τριγύριζαν στα μαγαζιά για τις αγορές τους. Η κυρία Σοφία ήταν μανικουρίστα, αλλά δεν είχε λόγο να ψάχνει για πελάτισσες, αφού ο άντρας της είχε δικό του συνεργείο αυτοκινήτων. Κρατούσε μόνο μερικές κυρίες, που τις άρμεγε κανονικά. Μια απ' αυτές ήταν και η Τόνια. Τη μέρα που γνώρισε τον Ηρακλή είχε πάει στο σπίτι της κυρίας Σοφίας για να βάλει, όπως συνήθιζε, πρόσθετα νύχια.

«Έλα, Τόνια μου, να σου γνωρίσω το αγαπημένο μου ξαδελφάκι. Από δω ο Ηρακλής! Ιχθυοτρόφος εντός ολίγου. Η Τόνια! Η καλή μου φίλη και γειτόνισσα».

«Χάρηκα!» είπε ο μελλοντικός ιχθυοτρόφος και την κάρφωσε με τα μεγάλα, φλογερά του μάτια.

«Επίσης», απάντησε η Τόνια κι ένιωσε τη φλόγα από κείνα τα μεγάλα μάτια να ξεχύνεται και να ζώνει το κορμί της.

Κάθισαν, μίλησαν, γέλασαν, ήπιαν ουζάκι και κανόνισαν να βγούνε παρέα την επομένη, σε ταβέρνα. Όση ώρα κράτησε η συνάντηση, το βλέμμα του Ηρακλή περιδιάβαινε πάνω στο πρόσωπο και το σώμα της Τόνιας. Περιδιάβαινε κι άστραφτε και βροντούσε. Κι άναβε φωτιές κι έκαιγε κι αφάνιζε...

Η κυρία Σοφία, που δεν ήταν άπειρη σ' αυτά, όταν έφυγε η Τόνια, προσπάθησε να νουθετήσει τον Ηρακλή.

«Βρε ξάδελφε... Είναι παντρεμένη μ' έναν άγιο άνθρωπο η Τόνια. Τι διάολο την κοίταζες μ' αυτό το λάγνο βλέμμα; Λίγο ακόμα και θα της χιμούσες».

«Δεν ξέρω, ξαδέλφη... Σάμπως δεν έχω δει και

σχετιστεί με θηλυκά; Δεν ξέρω τι έπαθα μ' αυτή. Κάτι σαν ηλεκτρικό ρεύμα μάς διαπερνούσε και τους δυο. Γιατί, αν πρόσεξες, δεν έμεινε κι εκείνη απαθής».

«Βεβαίως, το πρόσεξα. Κι έχω κακό προαίσθημα. Σε παρακαλώ, δεν θέλω να είμαι εγώ στη μέση».

«Εσύ, ξαδέλφη, τι δουλειά έχεις; Εσύ μείνε μακριά. Ό,τι και να μου πεις τώρα, τζάμπα θα χαλάσεις το σάλιο σου. Μπορεί ποτέ κανείς να σταματήσει ένα ηφαίστειο όταν πρόκειται να εκραγεί;»

«Ο Θεός να βάλει το χέρι Του, Ηρακλή. Εγώ, πάντως, νίπτω τας δικάς μου χείρας».

«Μωρέ, νίψε όσο θέλεις εσύ. Ό,τι είναι να γίνει θα γίνει. Το πεπρωμένον φυγείν αδύνατον, που έλεγαν και οι αρχαίοι ημών πρόγονοι».

Αυτό που ένιωσα με τον Ηρακλή, σκεφτόταν η Τόνια και λυσσομανούσε όλη τη νύχτα στο κρεβάτι της, δεν ήξερα, ούτε υποπτευόμουν ποτέ ότι υπάρχει. Ξαφνικά, σαν να ξύπνησαν όλες μου οι αισθήσεις και πήραν φωτιά. Ξαφνικά, το νανουρισμένο κι αποκοιμισμένο κορμί μου άρχισε να βογκά και να σπαράζει. Όχι, δεν μπορώ... δεν μπορώ να τα βγάλω πέρα. Ξέρω πως δεν είναι σωστό. Πως είναι μεγάλη αμαρτία. Αλλά δεν θ' αντισταθώ στον πειρασμό. Στο φινάλε, κανέναν δεν θα βλάψω. Είναι δικαίωμά μου να ζήσω αυτό που χρόνια απαρνήθηκα και διέγραφα από τη ζωή μου. Μήπως κι αυτό που έκανα, να στομώνω το κορμί

μου, στερώντας του το ελεύθερο να παραδοθεί, να σκάσει σαν πυροτέχνημα στην ορμή του έρωτα, δεν ήταν αμαρτία; Ποιος μπορεί να με κρίνει; Σαν άδειο τσουβάλι έσερνα το σαρκίο μου, προσπαθώντας να το στολίσω με ψεύτικα μπιχλιμπίδια. Έρθε η ώρα να με εκδικηθεί. Όχι, δεν θα κάνω πίσω. Θα το ζήσω αυτό, με όποιο κόστος. Ε! Δεν είπαμε ότι θα σουτάρω τον ταλαίπωρο τον πάτερ Αμβρόσιο. Στην άκρη θα τον βάλω για λίγο. Ναι, μ' αγαπάει, δεν λέω... Αλλά η φλόγα της αγάπης του, μέχρι να φτάσει ως εμένα, σβήνει. Στάχτη γίνεται. Ούτε καν καρβουνιά. Τον δέχτηκα σαν καταφυγή. Σαν στέγαστρο. Και καλά έκανα, ήμουν μούσκεμα από τις μπόρες της ζωής μου και κρύωνα. Τώρα, όμως, ξεστάθηκα. Άναψα. Θέλω να πετάξω τα σκεπάσματά μου. Φουντώνω! Καίγομαι! Κάνε στην μπάντα, πάτερ Αμβρόσιε. Το έργο τελείωσε. Το είδαμε, το χαρήκαμε, το χειροκροτήσαμε, τώρα τέλος! Αυλαία, πάτερ Αμβρόσιε. Η ζωή δεν στριμώχνεται στο ακριβό σαλόνι που μ' αγόρασες. Ούτε λουφάζει κάτω από το μεταξωτό πάπλωμα που μου χάρισες στα γενέθλιά μου. Τέλος!

(Είναι πολλοί που ζωγραφίζουν στο μυαλό τους το τοπίο που θα τους άρεσε να ζουν. Κι ύστερα το βάζουν σε μια χρυσή κορνίζα και το κρεμάνε φάτσα κάρτα στην ψυχή τους. Χρώματα, ήλιοι, φεγγάρια, κι ανάμεσά τους, να περιπατεί και να ρεμβάζει ο εαυτός τους, με το ένδυμα και τη μάσκα που διάλεξαν να τους ταιριάζει... Και ποιο είναι το κακό, δηλαδή; Ποιο είναι το αμάρτημα; Όσο υπάρχει ξαστεριά, μια χαρά πάει ο περίπατος. Μόνο που κανείς δεν κλείδωσε ποτέ την ξαστεριά του. Μόλις

ξεσπάσει μια καταιγίδα, το ζωγραφισμένο τοπίο μουλιάζει. Σβήνεται... χάνεται στ' απόνερα. Η χρυσή κορνίζα κομματιάζεται και τα θρύψαλά της καρφώνονται σαν σουγιαδάκια στην ψυχή... Η ζωή δεν αγάπησε ποτέ τους μεταμφιεσμένους. Γελάει λίγο μαζί τους, διασκεδάζει... Στο τέλος, όμως, πάντα τον καίνε τον καρνάβαλο... Έτσι δεν γίνεται;)